

- stwierdzenie, że przy obliczaniu wysokości emerytury skarżącego należy uwzględnić również okres pracy w instytucji od 27 lipca 2004 r. do 1 lipca 2009 r.;
- na wypadek, gdyby Sąd nie uwzględnił żądań sformułowanych w pkt 2, 3 i 4 powyżej, zobowiązanie pozwanego do naprawienia szkody poniesionej przez skarżącego w kwocie określonej zgodnie z formułą, o której mowa w paragrafie 74 skargi lub w innej kwocie, którą Sąd uzna za słuszną i sprawiedliwą; oraz
- w każdym wypadku obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym w zaskarżonych decyzjach ustalono z góry pewne szczegółowe zasady obliczania wysokości uprawnień emerytalnych skarżącego, w związku z czym skarga jest dopuszczalna.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym w zaskarżonych decyzjach dokonano błędnej interpretacji orzecznictwa Trybunału dotyczącego dopuszczalności.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym decyzja, o wydanie której wniósł skarżący, nie ma negatywnych skutków dla pozwanego, nawet w przypadku przyszłych zmian statusu zawodowego skarżącego.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym okres służby pełnionej przez skarżącego w latach 2004–2009 powinien zostać uznany za okres służby pełnionej w instytucji.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym ponowne ustalenie wieku emerytalnego powinno prowadzić do wskazania wieku 63 lat, bez uszczerbku dla możliwości odwołania się od przyszłej decyzji pozwanego.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym należy zastosować regułę proporcjonalności.
7. Zarzut siódmy, w ramach którego skarżący domaga się ewentualnego częściowego niestosowania art. 77 ust. 2 regulaminu pracowniczego, w związku z użyciem w nim słów „ostatniego” i „ostatniej”, w celu naprawienia naruszeń zasad równości i proporcjonalności.
8. Zarzut ósmy, w ramach którego skarżący domaga odszkodowania.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2022 r. – Rumunia/Komisja

(Sprawa T-49/22)

(2022/C 138/31)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: E. Gane i L. Bațagoi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 2021/2020 w części, w której wyłącza ona z finansowania Unii Europejskiej wydatki w łącznej wysokości 178 320 110,85 EUR poniesione przez akredytowaną agencję płatniczą w Rumunii i zadeklarowane w ramach EFRG i EFRROW, które stanowią ryczałtowe korekty finansowe (5 % i 2 %) zastosowane ze względu na naruszenie prawa Unii w odniesieniu do płatności obszarowych na lata składania wniosków 2017 i 2018 (lata budżetowe 2018 i 2019) (1);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieodpowiedniego wykonania przez Komisję uprawnienia do wyłączenia pewnych kwot z finansowania Unii na podstawie art. 52 rozporządzenia nr 1306/2013⁽⁵⁾.

Komisja w niewłaściwy sposób przeprowadziła procedurę rozliczania zgodności w odniesieniu do lat składania wniosków 2017 i 2018:

Komisja popełniła błąd, uznając, że wystąpiła *nieprawidłowość dotycząca kontroli administracyjnych obejmujących płatności z tytułu zazieleniania*, mająca wpływ na fundusze. Nawet przy założeniu, że taka nieprawidłowość wystąpiła, zachowanie instytucji Unii – w szczególności wyjątkowo niejasne sformułowanie ustaleń i zbieżność w czasie dochodzeń z 2017 r. i 2018 r. – uniemożliwiło przedstawienie odpowiednich obliczeń skutków z zachowaniem terminu przewidzianego w art. 34 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia nr 908/2014⁽⁶⁾. W tym kontekście Komisja odmówiła, bez uzasadnienia i z naruszeniem art. 34 ust. 6 tego rozporządzenia, przeanalizowania danych i obliczeń przedstawionych przez władze rumuńskie we wniosku o polubowne załatwienie sprawy w odniesieniu do dochodzenia z 2018 r. (wniosek z dnia 5 lutego 2020 r.). W żadnym wypadku Komisja nie powinna była zastosować korekt ryczałtowych w wysokości 5 %.

Zachowanie instytucji Unii w ramach dochodzenia z 2018 r. w odniesieniu do nieprawidłowości dotyczących aktualizacji LPIS⁽⁷⁾ – jakości i prawidłowej identyfikacji działek referencyjnych w LPIS-GIS⁽⁸⁾, w szczególności fakt, że w jej ostatecznym stanowisku dotyczącym dochodzenia z 2017 r. wyjaśniono istotne aspekty (stanowisko przekazane w dniu 20 grudnia 2019 r.), uniemożliwiło ustalenie zakresu tych nieprawidłowości i przedstawienie odpowiednich obliczeń skutków z zachowaniem terminu przewidzianego w art. 34 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia nr 908/2014. W tym kontekście Komisja odmówiła, bez uzasadnienia i z naruszeniem art. 34 ust. 6 tego rozporządzenia, przeanalizowania danych i obliczeń przedstawionych przez władze rumuńskie we wniosku o polubowne załatwienie sprawy w odniesieniu do dochodzenia z 2018 r. (wniosek z dnia 5 lutego 2020 r.).

Zachowanie instytucji Unii w ramach dochodzenia z 2018 r. w odniesieniu do nieprawidłowości dotyczącej maksymalnej powierzchni kwalifikującej się do objęcia pomocą obszarową finansowaną przez EFRROW, które polegało na narzuceniu własnej metody obliczania, nie może zastąpić analizy danych i obliczeń przedstawionych przez władze rumuńskie w dniu 10 czerwca 2019 r. Ponadto zachowanie to uniemożliwiło władzom rumuńskim zidentyfikowanie w terminie przewidzianym w art. 34 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia nr 908/2014 koniecznych dostosowań danych i obliczeń. W tym kontekście Komisja odmówiła, bez uzasadnienia i z naruszeniem art. 34 ust. 6 tego rozporządzenia, przeanalizowania danych i obliczeń przedstawionych przez władze rumuńskie we wniosku o polubowne załatwienie sprawy w odniesieniu do dochodzenia z 2018 r. (wniosek z dnia 5 lutego 2020 r.).

Komisja niesłusznie uznała, że wystąpiła nieprawidłowość dotycząca przeprowadzenia wystarczającej liczby kontroli na miejscu w ramach systemu płatności z tytułu zazieleniania, odwołując się błędnie do danych i statystyk kontrolnych przekazanych na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 809/2014⁽⁹⁾. Nawet przy założeniu, że taka nieprawidłowość wystąpiła, Komisja nie powinna była zastosować korekt ryczałtowych w wysokości 5 %.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

Rumunia uważa, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności, ponieważ zastosowanie korekt ryczałtowych w wysokości 5 % w odniesieniu do płatności z tytułu EFRG i w wysokości 2 % w odniesieniu do płatności z EFFROW w odniesieniu do lat składania wniosków 2017 i 2018 (lata budżetowe 2018 i 2019) doprowadziło do zawyżenia straty finansowej Unii wynikającej ze stwierdzonych nieprawidłowości, ponieważ stawki wynoszące 5 % i 2 % nie uwzględniły charakteru i wagi naruszenia ani jego skutków finansowych dla budżetu Unii.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ponieważ nie uzasadniła w sposób wymagany prawem z jednej strony istnienia nieprawidłowości oraz odrzucenia argumentów i obliczeń przedstawionych przez władze rumuńskie, a z drugiej strony braku zastosowania art. 34 ust. 6 rozporządzenia nr 908/2014 w odniesieniu do specyfiki procedury rozliczania zgodności, która dotyczyła lat składania wniosków 2017 i 2018.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 413, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. 2013, L 347, s. 549.

⁽³⁾ Dz.U. 2014, L 255, s. 59.

⁽⁴⁾ System identyfikacji działek rolnych.

⁽⁵⁾ System identyfikacji działek rolnych – System informacji geograficznej.

⁽⁶⁾ Dz.U. 2014, L 227, s. 69.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2022 r. – Labaš/EUIPO (FRESH)

(Sprawa T-58/22)

(2022/C 138/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Miroslav Labaš (Koszyce, Słowacja) (przedstawiciel: M. Vasil, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie do rejestracji słownego unijnego znaku towarowego „FRESH” – zgłoszenie nr 18 311 155

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 listopada 2021 r. w sprawie R 610/2021-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- tytułem ewentualnym stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części dotyczącej klas 35 i 39 wskazanych w zgłoszeniu do rejestracji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej;
- brak określenia bezpośredniego związku między oznaczeniem FRESH a niedopuszczalnością jego rejestracji dla towarów i usług z klas 35 i 39.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2022 r. – Guma Holdings v EUIPO – X-Trade Brokers Dom Maklerski (XTRADE)

(Sprawa T-67/22)

(2022/C 138/33)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Guma Holdings LTD (Limassol, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci M. Oleksyn i M. Stępkowski)